

Mocni

ALEŠ PITZMOS

POSLYŠ OSUDY MOCNÝCH - TĚCH, CO KRÁČELI PO TOMTO
SVĚTĚ PŘED ÚSVITEM VĚKŮ

NEMETON

REMETON

Aleš Pitzmos

Mocní

Nakladatelství Nemeton

Čáslav 2025

NEMETON

Aleš Pitzmos
Mocní

Copyright © Aleš Pitzmos, 2006, 2025

Cover © Aleš Pitzmos s využitím obrázku z Pixabay.com

Czech edition © Aleš Pitzmos – Nemeton, 2025

ISBN (pdf) 978-80-88670-04-9

ISBN (ePub) 978-80-88670-05-6

ISBN (mobi) 978-80-88670-06-3

Ty, vzdálený poutníku v prostoru a čase, poslyš osudy Mocných – těch, co kráčeli po tomto světě před úsvitem věků a jejichž návrat byl předurčen. Je to příběh velké lásky a odvahy, ale i zrady a nenávisti, tedy toho, co je lidskému plemeni odjakživa vlastní. Tady je jejich počátek, kdysi dávno u Mocných, ještě předtím, než se svět proměnil k dnešnímu obrazu.

Před proměnou světa

Tvoření. Prostor a čas. Vše vzniklo v jediném oslepujícím okamžiku, kdy byl starý řád nahrazen novým. Začalo rozpínání a to, co předtím v ohnivém kataklyzmatu zaniklo, bylo vymršťeno do nového universa, aby se to v něm rozvíjelo do rozličných podob. Tato hnací síla, jež byla řízena snad samotnou prozířetelností, dala vzniknout energii a hmotě a posléze hvězdám a galaktickým ostrovům.

To však nebyl konec. Spíše počátek. Opona prostoročasu byla nyní připravena odhalit to, co je samotným smyslem vesmíru: život. A tak v jedné galaxii, u jednoho slunce, vznikla skupením hmoty planeta. Byl to bouřlivý proces, při němž se masy vařily a nebe padalo. Avšak tvůrčí síla se nezastavila, takže nakonec začali nový svět obývat první živočichové. Žili na planetě, která byla stvořena jenom pro ně: byla krásně modrá, s rozlehlými zelenými pláňmi, vysokými rozeklanými pohořími i bezednými hlubinami nekonečných oceánů.

I tak tu ale něco chybělo – rozumné bytosti. Kvůli tomu tvoření pokračovalo. Uběhly stamiliony let, než povstali první lidé. Byl to zázrak, když se poprvé objevili na různých místech světa, počati v jednom jediném okamžiku. A právě v té jedinečné chvíli dostalo bytí nový smysl, neboť se zrodila vrcholná inteligence, ta, jež jako jediná mohla pochopit, proč byl tento svět stvořen.

Lidé však nebyli stejní. Byli mezi nimi i tací, co byli při zrození obdařeni mocnou silou a vyvoleni k tomu, aby vedli a chránili mladé lidstvo. Byli tři – dva muži a jedna žena. A to byl počátek jejich konce, to, co vedlo k jejich záhubě.

Každý z Mocných byl obdařen jinými schopnostmi a každý dovedl jinak bojovat. První z nich – statný a tmavovlasý, s věčně zamýšlenou tváří – byl Aidrianos. Jako jediný z trojice dokázal plně ovládat svou moc, uměl pohybovat pouhým pohledem s jakýmkoliv předmětem a k boji mu sloužil pár širokých mečů.

Druhý byl světlovlasý, vysoký a jmenoval se Vagrimos. Díky své mrštnosti a houževnatosti dokázal neuvěřitelné věci a z jeho

upřeného pohledu šel strach. Když bojoval, používal oboustranných seker, jimiž drtil své nepřátele.

Arien byla třetí. Nadevše vynikala svou ženskostí a krásou. Každý, kdo ji viděl, byl uchvácen jejími bohatými plavými vlasy a uklidňujícím pohledem modrých očí. Arien dokázala vstoupit do myšlenek kteréhokoliv člověka či zvířete. Pokud byla nucena bojovat, užívala pokované tyče.

Když bylo stvořeno lidstvo a s ním Mocní, byl zpřeházen všechnen pořádek stávajícího života na planetě. Z velké části byla totiž ovládána potomky dávno vyhynulých ještěřů, krutými tvory s obrovskou hlavou a dlouhým plazím tělem. Jmenovali se Gwifrové, ale my jsme je v moderní době nazvali draky.

Tito ještěři poznali, že se blíží konec jejich vlády, že to nebude dlouho trvat a celý svět se dostane pod moc lidí. Jelikož se nechtěli vzdát svých dominií, začali od samého počátku na lidstvo útočit. Už v okamžiku stvoření, kdy si lidé začali teprve uvědomovat svou existenci, slétli z oblak a mnoho, mnoho nově příchozích bylo udupáno anebo spáleno ohněm Gwifrů na prach.

Lidstvo by těmto nepřátelským tvorům dozajista podlehlo, kdyby tu ovšem nebyli Mocní. Ti se Gwifrům postavili a ihned, jak nabrali síly, s nimi začali bojovat. Sloužila jim při tom zvířata, která tento svět obývala dávno před příchodem lidí, zplozenci samotné tvůrčí síly – jednorožci, mohutní bílí koně, jejichž kopyta křesala modrý oheň, jehož se Gwifrové báli ze všeho nejvíc. Mocní s jejich pomocí začali vítězit i proti tisícové armádě ještěřů. Ale ani to nestačilo. Moc draků byla stále silná, tedy až do chvíle, kdy se Trohir, jeden z nejmocnějších Gwifrů, střetl s Aidrianem.

Narazili na sebe spíše náhodou, když Mocný objížděl pohraniční oblasti svých lidí. Přesto byl jejich souboj jeden z největších, jaký se kdy na planetě odehrál. Bojovali několik dnů a po celou dobu se země otřásala a oceán vařil. Nikdo však nevítězil ani neprohrával. Aidrianos byl poháněn mocí tvoření, jež ho naplňovala, a Trohir patřil k nejstarší generaci Gwifrů, k těm, co ještě nebyli tolik zkaženi zlobou a vládli velkou silou.

Jejich boj by trval věčně, kdyby si oba neuvědomili, že ani jeden z nich nemůže zvítězit. V tom okamžiku poznali, že jsou předurčení k tomu, aby společně ukončili dlouhé období válek. Ani Aidrianos, ani Trohir nechtěli, aby již jejich druhové umírali. Ještě se s několika svými příbuznými, kteří ho byli ochotni následovat, připojil k armádě lidí, a díky tomu byli Gwifrové poraženi. Ti, kteří přežili – vedl je obrovský ještěr Skager –, nechtěli však o míru ani slyšet a uprchli do hor. Lidstvo bylo konečně v bezpečí a mohlo osídlit nový svět bez toho, aby se obávalo o svou bezpečnost.

Trohir, který se takovou měrou podílel na vítězství lidí, zůstal společně se svými příbuznými vyhnancem, protože ostatní Gwifrové je již nechtěli přijmout mezi sebe. Časem si ale zvykli a Aidriana s Trohirem poutalo přátelství na život a na smrt. Společně se bavili, společně bojovali a dokázali by společně i zemřít.

Od těch dob uplynulo mnoho let v míru, rodili se noví lidé a staří umírali, když je tvůrčí síla povolala k sobě. Mocní však žili bez proměny dál, protože byli nesmrtelní, stvoření pro to, aby vládli věčně. Dobře ze svého paláce kralovali a pomáhali tam, kde to bylo zapotřebí. Lidé žili pod jejich správou šťastně a nic jim nechybělo. Vypadalo to, že tento stav věcí potrvá věčně.

Stalo se však něco, s čímž nikdo nepočítal. Vagrima, jednoho z Mocných, začaly trýznit zlé noční můry. Postupně pokřivovaly jeho charakter a mysl. Začínal žárlit na Aidriana, kterému záviděl jeho schopnosti, jeho pevné přátelství s Trohirem a to, že dlouhé dny tráví ve společnosti Arien. Byla to pravda, neboť ona byla nadána velkými schopnostmi a společně s Aidrianem učila mladé lidstvo moudrosti a technikám boje.

Vagrimos se k nim však nikdy nepřipojil, raději zůstával sám v paláci a stále více propadal temným myšlenkám. Jednoho dne se však rozhodl, že i on musí být prospěšný lidstvu – potají následoval Aidriana a Arien, aby je překvapil.

Brzy je našel. Oba Mocní stáli na skalním ostrohu a pod nimi se zelenalo úrodné údolí, kde lidé obdělávali svá malá políčka.

Vagrimos slezl ze svého jednorožce a schoval se za strom, aby je potají sledoval.

Stáli tam tiše dlouhou dobu. Pak se Aidrianos otočil a střetl se pohledem s Arieninýma modrýma očima. V tu chvíli se stalo něco zvláštního – byl to záblesk, který přišel odněkud shůry, nový smysl. Aidrianos si uvědomil její krásu a to, že pro něj Arien znamená mnohem víc, než si kdy myslel. Ve svém nitru zahořel přívalem citu, který dosud nepoznal.

Jako v opojení sledoval její vlasy, s nimiž si pohrával lehký větřík, a její nádherné rysy. A aniž by to někdo z nich zamýšlel, jejich rty se k sobě přiblížily a oni se dlouze políbili. Při tom polibku, jako by se uvolnily všechny síly světa. Zvedla se vichřice, která ohýbala stromy, nebe se zatáhlo těžkými mraky a začaly ho křižovat mohutné blesky, které sjížděly k zemi a pálily ji na uhel.

Jediné, co v tom okamžiku skutečně existovalo, bylo jejich objetí, jejich polibek a jejich zářící oči. A tak za běsnění živlů vznikla láska – cit, který lidé dosud nepoznali, ale pro něž začali brzy žít i umírat. Avšak zároveň s ní vznikla i nenávist. Když Vagrimos viděl, co se stalo, začal Aidriana z celého svého srdce nenávidět. Nenáviděl svět, nenáviděl svůj úděl v něm a nenáviděl sám sebe. To on měl být tím, kdo získá lásku Arien, ne Aidrianos!

Rozhodl se, že už takhle dál žít nemůže. Nasedl na svého jednorožce a uháněl pryč, neboť již nikdy nechtěl Aidriana ani Arien vidět. Projížděl bezcílně krajinou, a aniž to plánoval, zamířil do hor. Stále více se ho zmocňovaly temné myšlenky, až nakonec začal snít o pomstě. Zároveň mu došlo, že Gwifrové mohou jeho touhu proměnit ve skutečnost. Věděl, že oni mu budou naslouchat, stejně jako mnozí lidé, které může obrátit na svou stranu.

Přihodilo se to, co se nikdy stát nemělo. Mocní se rozdělili. Aidrianos si byl vědom toho, že se stalo něco zlého. Chtěl, aby se Vagrimos vrátil, ale zároveň miloval Arien nadevše. A tak začal plynout čas dál svým pomalým tempem. Mocní už byli jenom dva, protože Vagrimos se od nich odvrátil. Ve svém srdci si hřál zlo a nenávist a ty s každým dnem, měsícem a rokem rostly. Čekal, až se bude moci pomstít. Nikdo nevěděl, kdy to bude, snad

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Mocní***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.